

fra den har jeg ikke hørt noget om, at Kompagniet har overtraadt Kontraktens Bestemmelser.

Det ærede Medlem for Thisted-Kredsen (Munk-Poulsen) udtalte sin Tvivl om, hvorvidt Videnskaben havde Ret i sit Krav om, at man skulde paabegynde en forandret Maade at skrabe Østers paa; men havde Videnskaben Ret, sagde det ærede Medlem, saa maatte det i alt Fald kunne vise sig i Aaret 1920. Jeg har anstillet akkurat den samme Betragtning. Men nu er Forholdet det, at Østersskrabningen efter de nye Bestemmelser skal foregaa paa den Maade, at man først renser Bankerne og derefter udsætter Yngelen paa rene Skaller, og først efter 5 Aars Forløb er disse Østers tjenlige til Fangst. Nu er Tiden saa langt fremrykket, at man ikke i dette Aar kan faa paabegyndt disse Forsøg. Først i 1920 kan man altsaa se de første Resultater af disse Forsøg. Det er Grunden til, at Østerskompagniet gerne vil have Kontrakten forlænget ud over 1920, for at de dog kan se, om disse Resultater virkelig svarer til de Forventninger, som Videnskaben og andre stiller til dem i dette Øjeblik. Men jeg skal selvfølgelig, før denne Kontrakt bliver forandret, tage alt muligt Hensyn til de Udtalelser, der er faldet under disse Forhandlinger.

Birch: Jeg beder paa Forhaand det høje Ting om Undskyldning for, at jeg i denne forholdsvis sene Time i et lille Kvarterstid underholder Dem med et saa specielt Emne som Etaternes Forhandlingsret. Til min Undskyldning maa det tjene, at dette Emne interesserer en stor Del Medborgere overordentlig levende, Medborgere, der dels er Modstandere, dels Venner af det Standpunkt, jeg indtager. Jeg føler det derfor som min Pligt i Aften, hvor det maaske er sidste Gang i denne Samling, at dette Emne kan berøres, at udvikle mit Syn paa Forholdene, idet det forekommer mig, at de Betragtninger, som den højtærede Trafikminister har fremsat om denne Sag, paa en hel Del Punkter er ganske misvisende.

Den højtærede Trafikministers Svar paa min Henstilling om de statsansattes Forhandlingsret har beredt mig en stor Skuffelse — ikke blot fordi Ministeren afviser et Krav, som forekommer mig at være i den Grad et Retfærdighedskrav, at jeg havde troet, at det vilde blive efterkommet, naar der blot blev gjort opmærksom paa Sagen, men fordi

den højtærede Ministers Svar forekommer mig at være just saa lidet sagligt underbygget, saa afvisende, som man desværre undertiden ser det fra enkelte af de Embedsmænd, der administrerer Statsbanerne. Jeg beklager, hvis den højtærede Minister vil anslaa den krænkede Tone overfor Kritik fra Rigsdagens Side, som man af og til møder paa de nævnte Steder.

Hvad sigtes der f. Eks. til, naar den højtærede Minister (Sp. 1035) i Anledning af min Henstilling siger: „Men hvis det kun er et Angrebepunkt“ o. s. fr.? Mener Ministeren maaske, at mine Kolleger og jeg kun har villet angribe ham personlig eller Ministeriet? Maa jeg henlede Opmærksomheden paa, at min Henvendelse til den højtærede Minister er fremkommet til Forklaring af den Stilling, som et Flertal i Fjor har taget i Udvalget for Andragender. Dette Flertal, hvori var 4 Venstremænd, stillede sig overfor den af Venstre udgaaede Trafikminister ganske paa samme Maade, som nu overfor det radikale Ministeriums Trafikminister. Hvad berettiger eller foranlediger da den højtærede Minister til at tale om „Angreb“ fra vor Side? Og hvad foranlediger den højtærede Minister til — Sp. 1034 — at sige: „Jeg kunde derfor ogsaa ønske at faa at vide, hvad Resultatet af en vis Ændring vilde blive“. Regner man maaske med, at jeg skulde kunne svare her som Repræsentant for Særororganisationerne? Maa jeg i saa Fald paa det bestemteste tilbagevise Tanken om, at jeg eller mine Kolleger i Udvalgsflertallet skulde repræsentere nogen Organisation eller overhovedet i denne Sag skulde tilstræbe at fremme Særinteresser af nogen Art. Vi er uden nogen som helst Forbindelse med Særororganisationerne udover den, der er opstaaet som Følge af Organisationernes Andragende til Rigsdagen. Jeg tror, at den højtærede Minister, hvis hans Arbejde i Rigsdagens to Ting skal bære Frugt, maa venne sig til at tilrettelægge sine Dispositioner ud fra den Forudsætning, at der i de to Ting findes nogle Medlemmer, der behandler i hvert Fald saglige Spørgsmaal alene ud fra deres individuelle Opfattelse af, hvad der er Ret eller Uret, uden nogen som helst Tanke paa, hvorvidt man derved forfølger Partiformaaleller ikke.

For mig staaer det nu, som om det at gøre en statsansats Deltagelse i „Forhandlingsretten“ afhængig af, om han vil betale et Bidrag til ganske uvedkommende Formaal, er en næsten større Uret end den at sætte en Ydelse til Staten som Be-